

Venijn en lach bij Ederveen

Voorstelling: Iets om naar toe te leven, van Arjen Ederveen en Joop Admiraal, door Toneelgroep Amsterdam. Regie: Gerardjan Rijnders. Gezien 17/4. Tournee t/m 28/5. Inl. 020-5318484 of www.toneelgroepamsterdam.nl

Door WILFRED TAKKEN

Bij opkomst begint iedereen al te lachen, en waarom ook niet. Acteurs Arjen Ederveen en Joop Admiraal, die voor Toneelgroep Amsterdam de komedie *Iets om naar toe te leven* maken, zien er ook erg grappig uit, verkleed als lesbische dames van middelbare leeftijd. Ederveen, flink achterwerk en een lange grijze lok voor het gezicht, ziet er enorm uit naast de tengere Admiraal. Dominant neemt Ederveen plaats op een vuilnisemmer, Admiraal reddert om hem heen, met plaid, stoel, zonnebril.

De doodzieke kinderboekenschrijfster Ankie (Ederveen), schepper van de beroemde *Pinkeloentje*-serie, is bezig aan haar alleraatste boek. Werktitel: *Pinkeloentje vermoordt de Dood*. Levensgezellin Jo (Admiraal) en uitgeefster (Raymonde de Kuyper) vinden het niet zo'n geschikte titel voor kinderen. Wordt het *Pinkeloentje: Zand erover!* of toch maar *Doodgewoon Pinkeloentje*? Ondertussen is Ankie is met haar hoofd bij een heel ander project: haar dampende memoires vol met smerige details over haar seksleven.

Ederveen kwam met het idee, de tekst werd al spelend geschreven, samen met Admiraal en regisseur Gerardjan Rijnders. Ederveen is vooral bekend van televisie: *Theo en Thea*, *Kreatief met Kurk*, *30 Minuten*. Zijn toneelwerk was tot nu toe wat minder geslaagd. Maar *Iets om naar toe te leven* is een buitengewoon geestige, venijnige komedie. Ver-

wacht niet te veel verrassingen. Uiteraard wordt de tegenstelling tussen de onverbloemde lesboseksuele praat en de lieflijke kinderboekenwereld flink uitgebuit. Uiteraard laat Ederveen zich niet hinderen door goede smaak. Zelfs een dubbelzinnigheid over een 'stoute poes' laat hij niet liggen. Verder krijgen we flink wat sneren naar kinderboekenschrijfster Carry Slee („Kon Carrie niet komen? Dat is dan ook voor het eerst”) en ranzige verhalen over orale seks in de slaapkamerkast met Barend en Van Dorp.

Op de achtergrond speelt het wrede drama van de vrouw die sterven gaat, die de balans wil opmaken, en van de buitenwereld alleen maar onbegrip krijgt. De vriendin en de uitgeefster behandelen haar als een lastig ziek kind, en zijn met hun plannen allang voorbij haar dood. Het leven gaat door, en het leven kan nauwelijks wachten. Dit wordt treffend verbeeld in het decor van Paul Gallis. Wat aanvankelijk een ouderwets knusse gevel is, met een klimop, wordt gedurende de voorstelling door vier grote arbeiders verbouwd tot een moderne gevel met schuifpui, model Hedendaags Scheef. Terwijl Ankie nog gewoon rondloopt, bouwen de nabestaanden alvast aan hun nieuwe liefdesnestje.

De opbouw en het abrupte slot zijn wat zwak, in feite is het stuk één lange scène, waarna we via een tamelijk onwaarschijnlijke en goedkope plotwending (gevonden brief met onthulling) in een prachtige morfine-droom belanden waarin Ankie wordt bezocht door zes Pinkeloentjes in alle soorten en maten. Als zich op de achtergrond een reusachtige opblaasbare vagina ontvouwt, zijn we die zwakke opbouw alweer vergeten.